

азъ съмъ вироглавиятъ. Живѣя въ кръвта ти и ти слушашъ мене, затова ти викатъ, че си вироглавъ. Хопъ!...

Немирничето подскочи на единъ кракъ върху яйцето.

Ето подскочи и друго немирниче. То пъкъ държеше главата си наведена и гледаше изподъ вежди. Де бѣше виждалъ Бойчо такова лице?

— Какво ме гледашъ? — рече немирничето. — Азъ съмъ немирничето на гордостта. И азъ съмъ въ кръвта ти. Каквато пакостъ да направишъ, ти не се признавашъ за виновенъ. Все ти си правъ. Защото азъ съмъ въ тебе. Вчера кагато спуска главата на сестричката си, защо не поиска прошка отъ нея, отъ майка си и баща си? Азъ не ти позволихъ!... Хопъ!...

Немирничето ритна, като футболна топка дървеното яйце и то, заедно съ зайчето и първото немирниче, се завъртѣ и заплува изъ стаята.

— Хопъ! — извика трето немирниче и скочи на масата предъ Бойча. То стискаше челюсти и размахваше юмруци заканително къмъ него.

— Азъ ли? — викаше то, — азъ съмъ немирничето на гнѣва! Вчера за нищо и никакво те накарахъ да се ядосашъ. Погна Сребринка, счупи ѝ бореца и ѝ пукна главата. Ти си буенъ и вироглавъ, а като кипна и азъ въ кръвта ти, оставашъ съвсемъ безъ воля и се забравяшъ. Чакай сега да ти дамъ малко уроци...

Немирничето подскочи и нанесе страшенъ ударъ по главата на Бойча. Още веднажъ и още веднажъ... Бойчо падна отъ стола... Немирничето го смаза отъ бой... Охъ колко много го боли главата! И му се повръща... Той е съвсемъ, съвсемъ отмалѣлъ и смазанъ...

*

Когато Бойчо отвори очи, видѣ се въ леглото. Край него седятъ майка му и Сребринка съ превързана глава. Лицето на майка му е строго и загрижено. Тя повдига главата на Бойча.

— Лошо ли ти е? — пита го тя?

Бойчо хвърля погледъ изъ стаята. Не вижда никжде дървеното яйце, нито бутилката, нито зайчето и червенитѣ немирничета.

— Где съмъ? — шепне той.